

[Svend Nielsen.]

bestandig Uro er jo altid et Bevis paa, at der tiltrænges en anden Ordning end den, som i Øjeblikket er gældende.

Jeg vil ogsaa gerne takke Ministeren, fordi han har givet sit Lovforslag den Form og det Indhold, det har. Det er et Forsøg paa at faa en Ordning, som kan holde i det lange Løb, og det er netop, hvad der tiltrænges for at skaffe Ro om den Sag. Vi skulde ikke gerne her ved Thyborøn gentage gamle Fejlgreb ved Vestkysten, og da Lovforslaget om en Lukning ved Thyborøn næsten staar med al Sagkundskab bag sig, bør det ogsaa kunne faa en let Gang gennem Rigsdagen. Om dette gaar i Opfyldelse, vil den nærmest kommende Tid antagelig give Klarhed over.

Ordførernes Udtalelser viser nok Kærlighed til Sagens Løsning, men de tyder ogsaa paa, at Ordførerne er forsynet i rigelig Grad med Betænkkelighedens Naadegave — saa nogle Sten paa Vejen vil der formodentlig nok komme, især hvis Tovtrækningen her i Rigsdagen skal trække alt for længe ud. Der er jo allerede godt begyndt med Skarpskydning i Form af Pjecer og Deputationer, men i og for sig er der heller ingen Grund til at falde i Forundring over det, for der er, som vi alle ved, mange Interesser, der berøres af dette Forslag, og berøres paa en meget nærgaaende Maade, og det er oven i Købet Interesser, som staar hinanden meget stærkt imod. Det er let forstaaeligt, at disse Modsætninger søger at gøre sig gældende saa godt de kan under Sagens Gang her i Rigsdagen.

Det maa nu blive Rigsdagsmændenes Opgave dels at afveje disse Interesser mod hinanden og dels at tage Hensyn til, hvilke Bekostninger der er forbundne med Opfyldelsen af de fremsatte Ønsker; men navnlig maa det være afgørende for Rigsdagen, at vi faar en økonomisk forsvarlig og sagligt forsvarlig Løsning af denne Sag, en Løsning, som kan holde i det lange Løb. Det er efter min Mening langt det vigtigste at sørge for, at dette sker.

De Undersøgellesarbejder, som den nedsatte Kommission her har udført, og som er klarlagt i den afgivne Betænkning, giver efter min Opfattelse et godt Grundlag for at træffe en endelig Ordning i Sagen. Der er, som det fremgaar af Betænkningen, med ganske enkelte Undtagelser Enighed i Kommissionen om, at det vil være uforvarsomt fremdeles at opretholde fri Gennemstrømning ved Thyborøn, og de Grunde, der anføres for dette Standpunkt, er saa tungt-

vejende, at det vil være i høj Grad urigtigt af Rigsdagen ikke at tage afgørende Hensyn hertil.

Naar Sagkundskaben endvidere ser saaledes paa det, at den ikke tør garantere for, at der med rimelige Omkostninger kan opretholdes en reguleret Gennemstrømning ved Thyborøn, er der i Virkeligheden kun een eneste forsvarlig Udvej tilbage, og det er en fuldstændig Lukning ved Thyborøn, og naturligvis Gennemførelse af de sig dertil knyttende Foranstaltninger, som sikrer en saadan Luknings Varighed.

At en saadan Løsning vil medføre betydelige Overgangsvanskeligheder for Fiskeriet, kan vi alle sammen forstaa; men det er da ogsaa kun Overgangsvanskeligheder, der kan være Tale om — det maa man ikke glemme. Naar Havfiskerne f. Eks. faar en rummelig og god Havn i Nærheden, som de kan søge til, saa maa Fiskerivanskelighederne være løst for Havfiskernes Vedkommende, og Flytningsomkostningerne for de i Thyborøn bosatte Fiskere, som kan være slemme nok, vil Staten jo bære en rimelig Del af, og her bør Staten efter min Mening paa ingen mulig Maade være smaalig.

Hvis Forholdet var det, at Gennemførelse af Ministerens Forslag vilde betyde, at man forhindrede Havfiskeriet, kunde jeg bedre forstaa Havfiskernes stærke Modstand, men det er der jo slet ikke Tale om. Havfiskerne faar fremdeles fri Adgang til Vesterhavet fra en anden Vestkysthavn inden for rimelig Afstand, og heldigvis er det saaledes, at Torsk og Flyndere og andre Fisk i Vesterhavet ikke gør Forskel paa, om Fiskerne gaar ud fra Thyborøn eller fra en anden Havn —, de er lige lette at fange. Flytningsomkostningerne fra Thyborøn til Hanstholm eller anden Havn er, selv om de er ubehagelige nok, jo da til at komme over, naar Staten træder hjælpende til, og her mener jeg som sagt, at hvad Flytningsomkostningerne angaar, skal Staten imødekomme ethvert rimeligt Krav fra Fiskerne og ogsaa fra de Virksomheders Side, der er knyttet nøje til Thyborøn Havn.

Naar Staten opfylder rimelige Krav her, saa er der for Fiskeriets Vedkommende kun tilbage Fiskeriet i selve Limfjorden, som faar væsentlige Ulemper. At der her for en vis Tid vil blive Overgangsvanskeligheder paa Grund af Overgang fra Saltvand til Brakvand, kan der vel ingen Tvivl være om.

Men paa den anden Side har vi ogsaa tidligere Eksempler paa, at Sildefiskeriet i